

MARIE REJFOVÁ

KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI

KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI

MARIE REJFOVÁ

KOMU
STRASÍ
VE VĚŽI

Mystery Press

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2018

Cover © Daniel Špaček, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-056-7 (PDF)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI**

Připravujeme
KDO MAŽE, TEN JEDE

JEDNA

/ Pátek 29. 9.

1

„Vy nejste dole? Koncert začne za půl hodiny.“

Josefína zvedla oči. Ve dveřích učebny stála ředitelka školy Regina Smutná. Objemné poprsí napasované v tmavých koktejlkách, světlé vlasy spletené do prapodivně složitého drdolu. „Dávám dohromady to sebehodnocení,“ odpověděla Josefína. Co se tahle ženská stala její šéfovou, sepisovala podobné nesmysly dvakrát do týdne. Hodnotila žáky, rodiče, školu, svou práci, sebe. Byla přesvědčená, že kdyby na to existoval formulář, hodnotila by i kvalitu toaletního papíru na učitelských záchodcích.

„Nechte to na zítra,“ řekla Smutná. „Potřebuju, aby někdo stál v šatně.“

Josefína hodila propisku na stůl. „A kde je školník?“

Ředitelčin obličej se rozzářil. „Pan Kolbaba spěchal pro další židle. Přišlo daleko víc lidí, než jsme čekali.“

„Aha,“ odušila Josefína, vstala a zhasla. Musela uznat, že svou novou šéfovou značně podcenila. Pozvat na obyčejný žákovský koncert půl města bylo jako hrát ruskou ruletu. Obojí zpravidla končilo stejně – trapnými rozpaky a hrobovým tichem.

Ale teď to vypadalo, že se Regině Smutné povedl manažerský majstrštyk. Když vyšly na chodbu v podkrovní, kde se nacházely ateliéry a třídy výtvarných oborů, dolehly k nim zvuky z přízemí. Hučelo to tam jako v úle. Občas se ozvalo tklivé zanaříkání hoboje provázené spěšnými úhozy do klaviatury. Ředitelka vyrazila jako liška do kurníku. Josefína jí na vysokých podpatcích stačila jen tak tak.

„Přijede i starosta,“ prohodila přes rameno Smutná.

„Jeho Péta dneska vystupuje,“ podotkla Josefína. Malý Petr Jiroušek hrál na housličky sotva dva měsíce a šlo mu to. K neskonalé úlevě celého sboru.

Smutná mávla rukou. „Budou volby. Musí se ukázat.“

Není sám, napadlo Josefínu, když sledovala ředitelčino výrazné pozadí pohupující se v upnutých šatech. To, že na sebe Regina Smutná ráda strhává pozornost, bylo jasné už v září, kdy nechala přetříť fasádu základní umělecké školy na žluto.

„Přední řada musí zůstat volná pro lidi z radnice,“ pokračovala ředitelka a zatočila ke schodišti. „Nechala jsem Irenu, ať to tam hlídá.“

Josefína se v duchu zasmála. Poslední, co by si dokázala představit, je to, jak éterická učitelka scénického tance Irenka Kociánová brání vlastním sotva padesátakilovým tělem volné židle proti hordě ke všemu odhodlaných rodičů.

Srovnala s ředitelkou krok. „Kdy myslíte, že to tady dneska skončí?“

„Jak bude potřeba,“ odvětila Smutná značně odměřeně. „Spěcháte domů?“

Ne, já obvykle toužím tvrdnout v práci do devíti večer, ušklíbla se pro sebe Josefína. Přinutila se ke kajícímu tónu. „Má mi přijet návštěva.“

„Aha,“ řekla ředitelka a její boky se rozvlnily ještě víc, jak sestupovala ze schodů.

„Mohla bych odejít dřív?“ vypálila Josefína ostrými.

Regina Smutná nezpomalila ani o píď. „Je to vážně nutné?“

Je to hrozně nutné, milá paní ředitelko, pomyslela si Josefína vztekle. Sex s Tvrdíkem jsem měla naposledy před třemi týdny. To by nebylo vzhledem k mizivému počtu jejích styků s muži během posledních dvou let tak nepochopitelné a ona by se s tím v poklidu a s noblesou sobě vlastní smířila nad sklenkou dobrého tramínu, kdyby tu nebyl prostý fakt, že jí společnost nesnesitelného komisaře celkem chyběla. „Vytrhlo by mi to trn z paty,“ zvolala, protože hluk sílil. Proti nim se vyrojila skupinka povykujících dětí se stojany na noty.

„Kam to nesete?“ zatarasila jim cestu ředitelka.

„Do kabinetu!“ vypískla dívenka s rezavými vlasy a s tváří posetou pihami. „Říkal to pan učitel Stehlík.“

Regina Smutná si dala ruce v bok.

„Vraťte ty stojany do sálu.“

„Ale pan učitel říkal, že je máme uklidit, protože jsou k prdu.“

Děti se rozesmály.

„Vezměte je dolů, a hned!“ zvýšila hlas ředitelka.

„Ano!“ Holčička přikývla a rozeběhla se ze schodů dolů. „Jdeme zpátky, bando líná!“

Ostatní ji s hlasitým hulákáním následovaly.

„Pan učitel říkal! Sotva nastoupil, a už to tady organizuje...“ Smutná pohlédla na Josefínu. „Vidíte, jaký tu je zmatek. Opravdu potřebujeme každou ruku. Pojd'te.“ Obrátila se.

Josefína dostala strašnou chuť kopnout ji do objemného pozadí a sledovat, jak se kutálí mezi hosty. Spolkla sprosté slovo, které se jí dralo na jazyk, a následovala šéfovou do vstupní haly plné lidí.

„Dobrý večer,“ kývla na pár známých tváří.

„Kabáty ať si všichni nosí do šatny.“ Ředitelka ukázala ke dveřím momentálně zataraseným hejnem starších dam a odkráčela do sálu, kam proudili další hosté.

„To ti véna písk,“ utrousila Josefína a nenápadně se přesunula zpět ke schodišti. Vrátil se k sobě do třídy, a až bude koncert v plném proudu, odejde domů.

V té chvíli se kdosi dotkl její paže. „Dobrý večer. Mladá paní, prosím vás, byla byste tak laskavá...“

Vedle ní se hrbil starý pán s hůlkou. Mhouřil oči za brýlemi s tlustými skly a usmíval se. Světle hnědý oblek provoněný těžkou kolínskou a naleštěné polobotky dodávaly jeho vizáži styl i přes značně pokročilý věk jejich majitele.

„Ano?“

„Nerad vás obtěžuji, ale ukázala byste mi, kam se mohu jít posadit? Měl tu na mě čekat vnuk, ale nikde ho nevidím,“ vysvětloval pán.

„Samozřejmě,“ řekla a nabídla mu rámě.

„Děkuji.“ Zavěsil se do ní. „Kdybych tušil, že budu mít tak šarmantní doprovod... Ale doufám, že vás nezdržuji.“ Zarazil se. „Jistě na někoho čekáte.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou a nasměrovala ho k sálu. „Učím tady.“

„Tak to mého vnuka znáte,“ rozzářil se. „Trubka. Pozoun. Tuba.“

Nechápvavě pokrčila čelo.

„Stehlík. Jakub Stehlík,“ připomněl jí.

Josefína si vybavila novou posilu jejich pedagogického sboru. Vysoký mladý muž s hloubavým pohledem a tmavými kudrnatými vlasy. Přijel před dvěma týdny. Přicházela tenkrát ke škole a už z dálky pobaveně sledovala, jak se snaží vydolovat velké černé pouzdro z taxíku po střechu narvaného zavazadly a dalšími věcmi. Když kolem něj procházela, zvedl k ní zrak a ona si v rozpacích podvrtla kotník.

„Aha,“ řekla a vstoupila se svým společníkem do sálu.

Na improvizovaném pódiu stálo klavírní křídlo. Před ním se řadil pěvecký sbor a všude kolem pobíhali viditelně nervózní učitelé a svátečně oblečené děti. Zbytek sálu obehnaného velkými zrcadly a baletními tyčemi vyplňovaly dlouhé řady židlí, nyní z větší části obsazené.

Stehlík senior namířil hůlku do čela hlediště. „Támhle bychom si mohli sednout, mladá paní.“

Pohlédla, kam ukazoval, a málem se zakuckala smíchy. Na místech vyhrazených pro starostu a brodské radní se roztahovalo kompletní osazenstvo rodiny Dostálových.

Její sestra Miroslava vzbuzovala strach už na dálku. Akorát nebylo na první pohled úplně zřejmé, jestli za to mohl její přísný výraz, nebo podivně neforemná róba zemité barvy, jež se jako obvykle úspěšně vymykala jakýmkoliv módním trendům. Jedinými, které to nechávalo naprosto v klidu, byl její manžel Karel a synové Ladislav a Albert. První se řídit lety prověřeným heslem o zvyku a železné košili, zbylým dvěma puberta nedovolovala, aby o cokoliv v této místnosti projevíli zájem.

Starého pána nejspíš zachránila skutečnost, že nosil brýle, protože se bez sebemenšího zaváhání vydal přímo k Josefíniným příbuzným. „Je zde volno, prosím?“

„Je,“ houkl Karel Dostál. „Nazdar,“ kývl na Josefínu.

„Ahoj,“ pozdravila ho a pustila rámě svého společníka, aby se mohl posadit.

Se spokojeným odfouknutím se uvelebil vedle Miroslavy. „Dobrý večer,“ uklonil se galantně.

„Dobrý večer,“ odpověděla a sjela ho od hlavy až k patě. Potom bez mrknutí oka přenesla pozornost na Josefínu. „Máte tu někde program?“

Pokrčila rameny. „Nevím.“

Miroslava nadzvedla obočí.

„Tohle je akce hudebkářů, takže pardon,“ prohlásila Josefína a raději se obrátila na synovce. „Čau, kluci. Trochu opruz, ne?“

„Bestiální,“ ušklíbl se Láďa. „Megaopruz.“

„Uklidni se, Ladislave,“ napomenula ho matka.

„To půjde těžko,“ zamumlal. „Ještě k tomu sedíme v první lajně jako nějaký –“

„Neopovažuj se dokončit větu,“ zpražila ho Miroslava ledovým tónem.

„Mladí pánové by nejspíš byli nejraději někde jinde,“ poznamenal starý pán a se zúčastněným pohledem se na Ládu s Bertem usmál. „S děvčaty na diskotéce, co, kluci?“

„Tihle dva?“ zasmála se Josefína. „Leda tak s herní konzolí.“

Vztekle po ní loupil očima.

Miroslava si toho nevšímalá. Naklonila se ke klukům a potichu odměřovala slova. „Jestli se to některému z vás nelíbí, má smůlu. Bude vám sedmnáct, tak se začněte chovat jako dospělí. V opačném případě můžete zapomenout na brusle.“

„Tu chvíli vydržite,“ podpořil manželku Karel Dostál. „Příště to může bejt horší.“

Pomalu k němu stočila zrak. Připomínala teď obrovskou hnědou ještěrku, která se chystá slupnout ubzučenou mouchu.

„Horší a delší, vid', maminko?“ Rozšafně ji poplácal po stehně.

„To rozhodně,“ zašeptala.

„Ale proč musíme sedět vepředu?!“ přerušil jejich manželskou etudu Bert. „Jsou to místa pro kokoty!“

„Bude veselo,“ vyhrkla Josefína, dřív než se jejímu synovci mohlo cokoliv ošklivého stát. „Jde sem hlavní kokot s manželkou a ředitelkou.“

V těsném závěsu za Reginou Smutnou k nim totiž mířil pohledný muž v doprovodu hezké mladé brunety. Jemu mohlo být šedesát let, ona vypadala, že právě dokončila střední školu. Oba se usmívali na všechny strany.

Na rozdíl od ředitelky, která se k nim hrnula s výrazem vůdkyně lví smečky. Postavila se před jejich skupinku a očima vyhledala

nejslabší článek stáda. „Mohu vás poprosit...“, naklonila se ke Karlu Dostálovi. „Tato místa jsou vyhrazena pro zástupce městského úřadu.“

Odrhl zrak z jejího výstřihu. „Neviděl bych v tom problém,“ prohodil. „Jistě se tu všichni srovnáme.“

Nadechla se. „Opravdu vás musím požádat –“

„Dobrý den, paní ředitelko,“ ozvala se Miroslava.

Regina Smutná na ni pohlédla.

„Ještě jsme si nebyly představeny. Magistra Dostálová,“ pronesla Miroslava. „Nevidím sebemenší důvod, proč by má rodina nemohla sedět na stejných židlích jako starosta obce, kterého jsem – mimochodem – nevolila.“

Josefína ten tón znala a pomalu začínala nadřízenou litovat. Na tvářích Smutné naskočily rudé skvrny.

„Domnívám se, že pan starosta Jiroušek si s celou touhle situací hravě poradí,“ vstoupil do hovoru starý pán. „Tys byl vždycky chytrý mladík, vid', Jaroslave?“

Všichni se jako na povel podívali na starostu.

Ten stál jako zkoprnělý a beze slova zíral na starého pána.

První dáma Brodu se přisála k manželovu boku. „Kdo je to, miláčku?“ zašeptala.

„František Stehlík, milostivá,“ odpověděl místo něj starý pán. „Černé svědomí vašeho pana chotě.“

„Pan Stehlík,“ vzpamatoval se starosta a natáhl k němu ruku. „Vás už jsem neviděl... jak je to dlouho?“

Oslovený sevřel hůlku. „Pětatřicet let, Jaroslave. Pětatřicet let.“

Starosta neztratil glanc. „A co vás přivádí do Brodu?“

„Máme tu na hřbitově rodinnou hrobku,“ odpověděl starý pán suše.

Kousek od nich se ozvalo popuzené zaklení.

Otočili se.

Jakub Stehlík v tmavém obleku dřepěl vedle pódia a pokoušel se utáhnout stojan na noty. Pokaždé, když se narovnal, šroub povolil a kovový pultík mu s chrastěním sjel dolů.

„Sakra!“ hodil neposlušný stojan pod klavír a vzal si další. Vzápětí se mu rozsypal pod rukama.

„Vidím, že město financuje kvalitu hudebního vzdělávání dětí opravdu dobře,“ pronesla Miroslava.

Ředitelka Smutná zalapala po dechu.

„Ostatně,“ pokračovala Miroslava, aniž by pohlédla na starostu, „i u nás na gymnáziu je polovina vybavení zastaralá. Kdybychom si sem tam nepomohli nějakým tím sponzorem...“ zavrtěla hlavou.

Josefína se ošila. Na vytváření trapných situací byla její sestra mistr. „Půjdu mu s tím pomoci,“ řekla a vydala se k Jakubovi.

„Je tohle možný?“ Hodil stranou další stojan. „Říkal jsem, že jsou to krámy!“

„Dobrý večer,“ pozdravila ho Josefína.

„Co? Jo. Zdravím,“ vydechl. „Promiňte.“ Rozhodil rukama. „Kam si děti dají noty – to vážně nevím.“

„Na hlavu,“ navrhl.

„Doprčic, tohle je...“

„Nahoře ve třináctce jsem viděla nějaký stojany,“ řekla. „Vpravo v rohu.“ Za tu dobu, co učila na téhle škole, přivedla umění zašít se k naprosté dokonalosti. Kabinet na pomůcky byl ideálním místem, kde se zavřít, když vám všichni lezou na nervy.

„Díky!“ Sevřel jí paži a vyběhl ze sálu.

Pokrčila rameny. „Není zač.“

„Kam běžel?!“ sykla jí Regina Smutná do ucha, až Josefína leknutím nadskočila.

„Pro jiný stojany,“ odpověděla Josefína. „Tyhle jsou na prd.“

„A kde je Irena?!“ soptila dál ředitelka. „Měla být tady v sále! Za pár minut začínáme.“

„Nevím,“ odpověděla Josefína a měla se k odchodu.

„Kam jdete?“ zastavila ji Smutná.

„Do šatny. Hlídat kabáty.“

„Ale co s vaší sestrou?!“

Josefína mrkla na Miroslavu. Seděla na židli s výrazem železné lady a bylo jasné, že Dostálovi se ze svých míst nehnu bez případné újmy na zdraví pro jejich nejbližší okolí. „To opravdu nevím. Jedině to tu odpálit,“ navrhla s vážnou tváří.

Ředitelka protočila panenky a pospíšila zpátky ke starostovi a jeho ženě, kteří se mezitím usadili vedle Berta. „Pane starosto..“

Josefína vyklouzla do haly. Venkovní dveře se otevřely a několik posledních hostů si v závanu nikotinu pospíšilo do sálu, odkud zazněl dětský zpěv. Chvilinku nerozhodně stála a pak vyběhla po schodišti do prvního patra. Na podestě se srazila s Jakubem Stehlíkem s náručí plnou stojanů na noty. Vyhnula se mu na poslední chvíli.

„Neříkejte mi, že už začali!“ křikl.

„No... jo,“ řekla. „Utíkejte.“

„Ty vole!“ ulevil si a řítit se dál.

Zbytek nadávek už neslyšela. Usmála se a pokračovala prázdnými chodbami k sobě do třídy. Tma, ticho a uklidňující vůně terpen-týnu byla přesně ta kombinace, kterou právě teď potřebovala. A hlas komisaře Tvrdíka.

Přešla ke stolu a vytáhla z kabelky mobil.

„Josefíno?“

Zdálo se jí to, nebo zněl rozpačitě?

„Ahoj. V kolik dorazíš?“ zeptala se. „Ještě jsem v práci, ale uteču. Ředitelka bude mít sice plno řečí, ale nehodlám tu trávit i večery. Maximálně mě propustí, což by na jednu stranu byla úleva, ale —“

„Josefíno, já to dneska nestíhám,“ skočil jí do řeči.

Žaludek se jí sevřel zklamáním.

„Jsi tam?“ ozval se po chvíli.

Nadechla se. „Ano.“

„Mám toho ještě moc a dneska už se z Prahy nedostanu,“ vysvětloval dál.

„V pořádku.“ Snažila se, aby to znělo vyrovnaně.

„Uzavírám případ...“

„Tomáši, říkám, že je to v pohodě.“

Odmělčel se.

„Budu muset končit,“ řekla. „Ahoj.“

„Pepíku –“

Hodila telefon zpátky do kabelky a sedla si na stůl.

„To by bylo,“ zašeptala. Zadívala se z okna, kde poblikávala světla večerního Brodu. Zlobila se na komisaře, že na ni nemá čas, a ještě víc byla rozhněvaná na sebe, že ji to tolik mrzí. Policista, ženatý, otec dospívající dcery – věděla, že nemá právo cokoliv od jejich známosti chtít. Ale strašně, strašně ji to štvalo.

2

Čas běžel a ona jen tupě zírala na město. Kdesi v ulicích se rozezněla policejní houkačka, aby po chvíli ztichla. Pohroužila se ještě víc do sebe.

Probralo ji až zaklepání na dveře. „Ano?“

Trojúhelník světla se z chodby rozlil po zdech učebny spolu s notoricky známou melodií od Mozarta.

„Jste tady,“ zkonstatoval Jakub Stehlík a narovnal si na rameni řemen pouzdra, které se mu otíralo o bok.

Měl na sobě tříčtvrteční flaušový kabát, zpod kterého vykukoval vytaháný modrý svetr.

„Beru kramle,“ řekl. „Jdete taky?“

Slezla ze stolu. „Jasně.“ Vzala si kabelku a sáhla pro baloňák, který ležel přehozený přes opěradlo židle. „Vaše děti už hrály?“

Přikývl a pustil ji, aby mohla vyjít ze dveří. „Karlík to ufoukal skoro až do konce a Honza udělal jenom pět chyb, takže sukses,“ pronesl ironicky.

„Učíte tu sotva tři týdny,“ řekla, když se vydali ke schodišti. „Nikdo vám nemůže říct ani popel.“

„S tím počítám,“ zašklebil se. „Ještě jsem vám nepoděkoval za ty stojany.“

„Maličkost,“ mávla rukou.

„Co máte v plánu?“ zeptal se.

„Kdy?“

„Teď večer,“ odpověděl.

„Spát.“ Sama. Trpce se v duchu usmála.

„Pojďte na skleničku,“ řekl.

Pohlédla na něj. „Vy se s ničím moc nepářete.“

„No, asi ne.“

Sestoupili do haly. Mozarta vystřídalo pásmo lidových písní a Josefína přidala do kroku, aby se co nejdřív dostala na vzduch.

„Konečně,“ vydechla, když za nimi zaklaply vchodové dveře. V ten samý okamžik si všimla Irenky Kociánové. Ta s vyplašeným výrazem hodila na zem nedokouřenou cigaretu. V lehounkých bleďmodrých šatech a blond vlasech vyčesaných vysoko do týla Josefíně připomněla vílu Zvonilku.

„Běžte radši do tepla, paní učitelko,“ usmál se na Irenu Jakub Stehlík.

„Ahoj. Na shledanou,“ vykoptala Irenka a opřela se o kliku.

„Tak kam?“ zeptal se. „Vy jste místní.“

„Já? Vůbec ne,“ ohradila se. „Ale znám jednu prima hospodu. Jestli ovšem nejste zvyklý na vyšší standard.“

Zaculil se. „Nad čtvrtou cenovou mě nikdo nedostane.“

Navzdory jeho značně neuspořádanému zjevu o tom silně pochybovala. „V tom případě jdeme k *Jelínkovi*,“ řekla a pokynula mu, aby vyšli. Začala jí být zima. Sexy černé šaty nad kolena a tenký kabát nebyla nejvhodnější volba do podzimního počasí, ale tohle všechno mělo být naservírováno komisaři Tvrdíčkovi. I za cenu zánehtu průdušek. Teď by si nejraději nafackovala, že byla tak pitomá. Nastydne, než přejdou náměstí.

„Na co myslíte?“ překvapil ji otázkou.

MLčky se usmála a přidala do kroku. Aspoň si nemusela brát tak vysoké podpatky. Na těch kočičích hlavách je to vážně terno.

„Myslel jsem, že jste zdejší,“ nadhodil.

„Ne, jsem přivandrovalec jako vy,“ opáčila.

Mrkl na ni.

„Omlouvám se,“ řekla spěšně. „Jestli jsem vás urazila...“

„Vůbec ne,“ zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem neměl moc pevný kořeny. Praha nebo Brod. To je jedno. Přistěhoval jsem se jen kvůli dědovi. Žil tady a na starý kolena se mu začalo stejskat.“

„Aha,“ ulevilo se jí. „Můj problém je, že rychleji mluvím, než myslím. A pak už si ty věci, co pronesu, nemůžu nacpat zpátky do pusy.“

Zasmál se. „V tom případě bychom si měli začít tykat. Pro tyhle případy je to šikovnější.“

„Souhlasím,“ přisvědčila s hranou vážností a podala mu ruku. „Josefína.“

K *Jelínkům* došli už bez nehody. Lokál byl poloprázdný. Kromě stolu štamgastů, kde každý poctivě zahříval své místo, tu bylo hostů jen poskrovnu.

„Zdravíčko, mladá paní,“ zahlaholil od výčepního pultu různolící hostinský.